

Anders Bjärvall:

Tio vargar minimum i livskraftig stam

■ Sommaren 1983 föddes en vargkull någonstans i Nordvärmland eller angränsande delar av Norge. Det kan vi nu vara näst intill säkra på trots att det vargar i denna region som Naturvårdsverket spårade förra vintern inte avslöjade något då.

Tiken löpte visserligen och vidigt på vintern föreföll det som om djuret ett par gånger visa intresse för några flyttblock som paret passerade under sina vandringar. Det lämnade sin partner och gick in på barmarken under stenblocket.

När vi såg det låg det nära till hands att uppfatta det som ett första försök att titta efter en passande plats för en lya. Men vi var inte ens säkra på att det var honan som gjorde dessa små avstickare. Och på den sista snön gick djuren fortfarande i sällskap utan att honan visade tecken på att söka avskildhet inför förestående nedkomst.

Under hösten sågs sedan samma vargar flera gånger bl a under älgjakten. Det gick också rykten om att det skulle ha setts ungar men några säkra besked om detta nådde inte Naturvårdsverket. Inte förrän det blev snö i området. Då sågs först spår av en grupp på fem vargar varefter – mellan jul och nyår – Arvid Arnesson, Nyskoga, blev vittne till hur en älg jagades av en flock på åtta vargar. Det finns ingen annan rimlig förklaring till detta än att en kull om sex valpar har fötts i regionen.

Naturvårdsverket gjorde under senhösten bedömningen att den egna ekono-

Efter tio års fridlysning fälldes på juldagen 1977 en varg i vårt land. Det var den sk Malmbergsvargen och avskjutningen hade sanktionerats av Naturvårdsverket. I mars 1979 var det dags igen. Länsstyrelsen i Luleå hade givit tillstånd till jakt efter två av de åtta vargarna, som ingick i den sk Vittangiflocken. Här en unik bild av den varghona, som fälldes efter en lång jakt på skidor. I bakgrunden en av jägarna. Foto: Henrik Päiviö.

min inte tillät finansiering av ytterligare en vinters vargspårning. Det beslutet togs i en situation då vi fortfarande inte visste att förhållandena var annorlunda än året innan.

Inom rovdjursprojektet ansåg vi ändå att flera skäl talade för fortsatt arbete och sökte därför pengar från annat håll. En givare som vill vara anonym bidrog med det sökta beloppet – 55 000 kronor – vilket innebär att vi för fjärde vintern i följd kan spåra varg i Värmland med omgivning. Och nu handlar det alltså inte bara om någon enstaka individ utan om det som skulle kunna

vara grunden till en livskraftig vargstam i området.

Vad är då en livskraftig vargstam? Ja, den frågan är vi kanske inte beredda att avge ett exakt svar på men det handlar ju inte om färre djur än tio. Det kanske inte behöver röra sig om särskilt många fler än tio heller men det som är nödvändigt är att antalet är så stort att förnyring sker då och då. Kanske inte nödvändigtvis varje år men tillräckligt ofta för att dels balansera avgången, dels behålla lämplig ålders- och könssammansättning i beståndet.

Anders Bjärvall

FOTNOT: Regeringen av-slog före jul en begäran om vargjakt i Värmland. Motiveringen var att inga särskilda skäl talade för en sådan jakt. Sedan det blev känt att åtta vargar uppehåller sig i Nordvärmland har en intensiv debatt blossat upp mellan dem som vill bevara respektive skjuta bort vargarna (red anm).

Märkligt kronhjortshorn nära slå världsrekordet

■ Ett mycket märkligt kronhjortshorn av palmat (skovel) typ visades förra året vid internationella jaktunionens (CIC) möte i Dubrovnik, Jugoslavien. Hornet mättes, trots sitt något abnorma utseende, och fick så höga poäng att det nästan satte nytt världsrekord för kronhjortshorn!

Den församlade expertisen kunde dock dra en lättnadens suck, slutsumman hamnade på 260,15 CIC-poäng. Världsrekordet hålls därmed fortfarande av ett ungerskt horn som har 269,89 CIC-poäng. Ett bulgariskt horn (261,25) kunde med nöd och näppe behålla andra-platsen före »skovelhornet», som väl egentligen hade passat lika bra bland älghornen.

Hjorten sköts 1982 nära Mautern i Österrike, skytt prins Liechtenstein. Foto: G Kenneth Whitehead, Copyright reserved. ■